

Zaterdag 12 mei voor het eerst weer een lange tocht, c.q. brevet gereden.

Mijn trainingen zijn niet zo veelvuldig, maar degene die ik doe probeer ik wel zo intensief mogelijk te doen. Terwijl dan de rustige ritten veelal op de gewone fiets worden gedaan. Dit was weer een rit, gezien de weersverwachting, waarvan het nodige aan energie opgeslokt zou worden.

De start was niet zo vroeg gepland, dus ik hoefde niet voor 7 uur vanaf Nunspeet te vetrekken. De TomTom bracht mij perfect op de plaats en in het restaurant waren zo'n man of vijftien gereed om de 309 km. aan te gaan.

Wat bekende gezichten zoals Frank Simons, Hans Schouten, Henk Kamphuis, Jan Wissink en Nico Berkhout. Ik zag ook nog een auto staan met een Belgisch nummerbord. Gemakshalve neem ik dan maar aan dat het een internationaal gezelschap was. Uiteraard enkele quests aanwezig, maar ook een roeifiets.

Om negen uur werd het startsein gegeven en ging de meute er vandoor. De questst waren al gauw vertrokken. Wij fietsten met een man of negen. De rit liep vanuit Boekelo omhoog tot aan de rechterzijde van de Oostvaardersplassen om daarna via Almere weer naar beneden af te zakken. Vooral op de heenweg kwam ik dicht bij mijn huis langs. Maar op de terugweg kwam ik in Dieren vrijwel langs mijn bed voor die nacht. Het eerste uur werd er niet stevig door gereden. Was dit de angst voor de wind die ons nog stond te wachten en die wij later op de dag nog op de kop zouden tegen komen?

Ik merkte aan Nico dat die ook al aardig de kriebels begon te krijgen. Voor mij gold hetzelfde. Het tempo lag mij eigenlijk te laag om lekker te kunnen fietsen. Maar de gedachte om met zijn tweeën de 300 af te gaan leggen was ook niet zo'n geweldig vooruitzicht. Zeker niet met zo veel wind. Toch zou het zo gaan gebeuren. Maar voor het zo ver was kreeg Jan Wissink nog even de schrik van zijn leven. Die heeft 's nachts waarschijnlijk nog zijn zegeningen zitten tellen.

Wat was het geval? Op gegeven moment reden we op een weg zonder fietspad. Voor ons uit

doemde een viaduct op waar langs een fietspad liep aan de linkerkant van de weg. Kort voor de aanloop naar het viaduct was nog een weg naar rechts en kort voor die weg begon al het fietspad dat dus rechtdoor over het viaduct liep. Degene die met GSM reden, waaronder Jan, riepen dat wij linksaf moesten. Daardoor was er geen noodzaak om alvast links op het fietspad te gaan rijden. Alleen Jan deed dat. En terwijl de eerste twee linksaf sloegen reed Jan in volle vaart tussen hen door. Helemaal in de veronderstelling dat hij rechtdoor moest.

Wanneer je dit zo moet timen, dan lukt je dat van zijn levensdagen niet. Nu was er vol ongeloof dat dit goed was af gelopen en een Jan Wissink die met een hartslag van om en nabij de 200 stond te bedenken hoeveel geluk hij wel niet had gehad. Een bizar begin van de rit.

Wat verder begon het wat licht te stijgen en daardoor viel de groep wat uit elkaar. Voornaamste slachtoffer bleek later Hans te zijn. Ik hoop dat hij later nog weer bij de groep, tijdens een pauze, heeft kunnen aansluiten. Het was nu zo dat Nico en ik regelmatig los raakten van de groep. Zeker toen we eenmaal over de IJssel waren en de wind steeds heviger werd. Op gegeven moment, in de buurt van Vaassen bleven we voor hen uitrijden. Wachten, zachtjes doorrijden maar de groep had kennelijk niet veel zin om weer aan te sluiten. Daarna hebben we maar besloten om samen door te rijden.

In het begin pakte dit niet zo goed uit. Want koud uit Vaassen of wij reden al verkeerd. Zo'n kilometer of twee en daarna weer terug. Reken maar uit, weer een heel eind om de groep weer in te halen. Ik heb ze niet meer gezien, maar volgens Nico zaten ze later in Vierhouten, toen wij daar door kwamen aan de koffie. Werk voor twee man dus! Zo'n 240 km. hebben we daarna samen af gelegd. Met als hoogtepunt de Knardijk. Het eerste gedeelte hadden we niet alleen de wind tegen, maar kregen we ook nog een regenbui over ons heen. Het was bijna niet te doen om de snelheidsmeter boven de twintig te krijgen. Het waren lange stukken op kop en lang bijkomen. Bij De Aalscholver, onder Lelystad, was de eerste controle. Er was echter geen mogelijkheid om de fiets dichtbij te parkeren. Daarom ben ik maar voor beiden gaan stempelen en bleef Nico bij de fietsen. Geen pauze dus. Die kregen we later toen we na veel geslinger de wind inmiddels in de rug hadden en bij Nulde arriveerden. Daar hebben we, na 180 km. op de teller, even de tijd genomen voor een bak koffie. Soms gingen we voor de wind rond de 40, maar we spraken wel af dat we ons niet over de kop gingen rijden voor de wind. Want we moesten nog zo ver en het laatste gedeelte zou de wind weer mee gaan spelen.

Ik had mij inmiddels wel gerealiseerd dat ik voor het donker binnen moest zijn. Mijn lamp had ik vergeten de monteren. Motivatie genoeg dus om maar door te blijven trappen. Bij de andere controleposten Otterlo en Vorden hebben we nog wel even kort een bakje gedaan. Kort voor Boekelo zat ik er even goed door. Ik wilde graag de 300 binnen de 12 uur rijden en dat ging bijna lukken. Maar nu zat ik zo stuk dat ik tegen Nico zei, fiets maar door, de laatste tien fiets ik wel wat rustig. Maar ook bij Nico was het beste er van af. En ik kon na een korte rustpauze op de fiets :0)) toch mijn kopwerk weer doen.

Boekelo 300

Geschreven door Joop van Beek

dinsdag 22 mei 2012 12:53 - Laatst aangepast dinsdag 22 mei 2012 20:09

Kort voor negen uur waren we weer terug bij het Restaurant in Boekelo. Uitermate tevreden over een dagje hard werken. Het zal zijn vruchten de komende dagen wel weer afwerpen.

De 'stalen' rossen die ons vandaag zo goed van dienst zijn geweest!

